

## Arrest

nr. 227 392 van 11 oktober 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS  
Rue Sous-le-Château 13  
4460 GRÂCE-HOLLOGNE**

tegen:

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat T. BARTOS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 mei 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 19 september 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

## *"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Sialkot in de Pakistaanse deelstaat Punjab. Uw familie zou aanvankelijk aanhanger geweest zijn van de Pakistan Muslim League- N (PML-N). Nadat ze ondervonden dat dit geen goede partij was, werden zij aanhangers van de "People's Party". Naar de aanloop van de verkiezingen in 2007 geraakten uw familieleden in conflict met leden van de PML-N omdat ze een vervalsing van kiesbiljetten hadden vastgesteld. De leden van de "PML-N" dreigden later de rekening te vereffenen. Op 8 april 2009 werd de zoon van uw oom langs moederszijde, M. J. (...) door F. (...) en Z. (...) met vuurwapens om het leven gebracht. Uw familie diende een klacht in doch de daders werden op borg vrijgelaten. Ondertussen bleef men uw familie bedreigen en op 17 november 2012 heeft de jongere broer van M. J. (...), M. S. (...) en diens vriend A. R. (...) de daders om het leven gebracht. Er werd een "FIR" opgesteld waarin een klacht tegen S. (...) en A. R. (...) werd ingediend als daders van de moord. Op dezelfde dag werd nog een "FIR" ingediend aangaande dezelfde moord gericht tegen onbekenden die hulp zouden geboden hebben. Later kwam de politie naar uw huis en die zei dat u één van die onbekenden was. U was echter niet thuis daar u enkele uren na het incident naar een tante, zus van moederszijde, in Beghowal was vertrokken. Toen u vernam dat de gemoederen nog niet waren bedaard besloot u met gans de familie naar Karachi te vertrekken. In Karachi werd u bedreigd en achtervolgd door huurmoordenaars die waren gestuurd door M. A. (...), een familielid van de slachtoffers. U ging naar de politie in Korangi town om een klacht in te dienen doch die wensten daar geen gevolg aan te geven daar uw tegenstanders tot een machtige familie behoorden. Als gevolg van de bedreigingen veranderde uw familie regelmatig van adres. Ofschoon u het belangrijkste doelwit was van M. A. (...), u was immers het best bevriend met M. S. (...), vertrokken uw beide broers eerst uit Pakistan. In juli 2017 vertrok u per boot vanuit Karachi naar Iran, vanwaar u een achttien dagen onderweg was naar Turkije. In Turkije verbleef u ongeveer een maand om vandaar uit verder te reizen naar Griekenland. In Griekenland verbleef u een tweetal jaar en verrichtte daar allerhande jobs. Vervolgens reisde u via Servië richting Italië of Duitsland. Op 21 mei 2019 werd u in België door de Belgische autoriteiten uit een container geplukt en met het oog op een repatriëring overgeplaatst naar een gesloten centrum. In juli 2019 vroeg u in België asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u drie FIR's neer.*

## *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over subsidiaire bescherming zou lopen.*

*Ten eerste legde u geen enkel begin van bewijs ter staving van uw identiteit neer. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in een verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Echter, u gevraagd naar mogelijke documenten ter staving van uw beweerde identiteit legde u helemaal niets neer. U beweerde dat u nog een identiteitskaart en een paspoort in Pakistan had liggen. U gevraagd waarom u die documenten niet kon voorleggen beweerde u dat u illegaal reisde en die documenten niet wilde verliezen. Nochtans werd u voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gewezen op het belang van identiteitsdocumenten, toch slaagt u er nog steeds niet in om enig identiteitsdocument voor te leggen. Dit, terwijl u nog contacten met Pakistan onderhield en er zelfs in slaagde om juridische documenten, namelijk drie "FIR's", te laten overkomen en voor het Commissariaat-generaal voor te leggen.*

*Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.*

*In tweede instantie dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming laattijdig is. U beweerde immers dat u reeds in 2017 uit Pakistan bent vertrokken en een tweetal jaar in Griekenland heeft verbleven en gewerkt. Daar er in Griekenland de mogelijkheid bestaat om internationale bescherming aan te vragen is er geen enkele reden waarom u niet van deze mogelijkheid heeft gebruik gemaakt. Ook in België wachtte u, nadat u werd opgepakt en in het kader van een repatriëring naar Pakistan werd opgesloten in het Centrum voor Illegalen in Vottem, nog enkele maanden alvorens internationale bescherming aan te vragen. Uw verklaring daarvoor, namelijk dat u niet op de hoogte was dat u internationale bescherming kon aanvragen, kan moeilijk overtuigen. U beweerde immers dat uw broers reeds voor u uit Pakistan zijn vertrokken en stelde dat u ook nog familie in Italië wonen heeft. Redelijkerwijze kan aldus worden aangenomen dat u wel degelijk op de hoogte moet zijn van de mogelijkheid om in Europa internationale bescherming aan te vragen. Dat u nagelaten heeft dit onmiddellijk te doen ondermijnt de ernst van uw ingeroepen vluchtmotieven.*

*Een asielprocedure is immers net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u dat niet heeft gedaan in Griekenland, waar u een tweetal jaren verbleef, en pas na enkele maanden verblijf in een gesloten centrum in België een eerste verzoek om internationale bescherming indiende, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Het lijkt er dan ook op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.*

*Verder kunnen er nog kanttekeningen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Pakistan. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over uw problemen in Karachi. Integendeel, u verklaarde immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Karachi diende te verlaten uit economische overwegingen (zie vragenlijst DVZ, vraag 6 ). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen stelt u in Karachi te zijn bedreigd en zelfs door moordenaars te zijn belaagd. Daarom zou u meermaals zijn moeten verhuizen in Karachi en werd u uiteindelijk genoodzaakt om Pakistan te verlaten (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 ). Na confrontatie met bovenvermelde omissie stelde u dat het gehoor kort was en dat u enkel werd gevraagd naar de verschillende plaatsen waar u in Karachi verbleven had. Opmerkelijk is dan wel dat nergens in het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken staat vermeld op welke diverse plaatsen u in Karachi verbleef. Bovendien werd u uitdrukkelijk gevraagd waarom u Karachi had verlaten en op deze vraag antwoordde u expliciet dat u daar geen werk had. Overwegende dat het gehoor eerder kort was lijkt het toch logisch dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming toch eerst zou spreken over de bedreigingen en het risico dat u liep om te worden vermoord in Karachi. Dat u het echter enkel over economische motieven had ondermijnt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen in Karachi en heeft tevens een weerslag op de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Verder is het eigenaardig te noemen dat uw belagers u wisten te vinden in een miljoenenstad als Karachi, naar waar u juist vertrokken was om daar te gaan onder te duiken. Wanneer u die vraag werd gesteld beweerde u het niet te weten en stelde u dat misschien iemand uit uw omgeving informatie had gelekt. In de gegeven omstandigheden is het dan moeilijk te begrijpen dat u aan uw vrienden en contactpersoon niet verder heeft gevraagd naar personen die uw adres zouden kunnen doorgegeven hebben. In hetzelfde verband beweerde u ook dreigtelefoons te hebben ontvangen. Uw belagers waren immers aan het nummer van uw GSM gekomen. Ofschoon u ondermeer omwille die bedreigingen verhuisde naar Korangi town vond u het blijkbaar niet nodig om van telefoonnummer te veranderen. U daarmee geconfronteerd kon u enkel zeggen dat u de telefoon niet meer opnam, wat op zich toch wel een povere uitleg is (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p3). Voorts is het ook opmerkelijk te noemen dat u voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk stelde dat u in het bijzonder werd gevisieerd omdat u een bijzondere band had met naaste familie van de daders. Desalniettemin bent u degene die het laatst uit Pakistan is vertrokken (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Van iemand die zichzelf beschouwd als het belangrijkste slachtoffer van de bedreigingen, kan worden verwacht dat hij zich het eerst in veiligheid stelt door het land te verlaten en internationale bescherming aan te vragen. Dat u eerst uw broers liet vertrekken*

*ondermijnt de geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde feiten. Uw verklaring dat uw broers gehuwd waren en zich daarom moeilijker konden verstoppen houdt weinig steek. Uw broers zijn immers ook zonder hun gezin naar het buitenland gereisd. Er is dan ook geen reden waarom zij als de nood hoog is hun gezin niet konden verlaten om zich samen met u te verstoppen in Pakistan (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Verder bent u na de bedreigingen en de achtervolgingen in Karachi slecht één keer naar de politie geweest om bescherming te verkrijgen. U beweerde dat dit echter geen zin had omdat uw tegenstrevers machtig waren. Opvallend in dit verband is dat u naar het politiekantoor van Korangi Town ging en niet naar het politiekantoor van Liaqabat, de wijk waar u op dat ogenblik woonde. Uw verklaring daarvoor dat u een vriend kende in de buurt van Korangi Town en daarom naar daar ging is moeilijk te aanvaarden. Er kan immers worden verwacht dat u eerder een klacht gaat indienen bij het politiekantoor van uw eigen wijk dan in Korangi Town dat ongeveer anderhalf uur van uw wijk verwijderd ligt. Hoe dan ook er is geen reden waarom u nadat u bot ving in het politiekantoor in Korangi Town niet heeft gepoogd om een klacht in te dienen in het politiekantoor van Liaqabat. Ook deze vaststelling ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

*Wat betreft de "FiR" die u voorlegt dient te orden opgemerkt dat het hier enkel om gewone fotokopies gaat die gemakkelijk via knip- en plakwerk kunnen worden nagemaakt. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat het gemakkelijk is om in Pakistan valse documenten te verkrijgen. Wat de inhoud van de "FiR"s betreft moet worden opgemerkt dat u er nergens in wordt vermeld. U beweerde wel dat men u als één van de onbekenden beschouwde in het derde "FiR" doch dit is slechts een blote bewering die u op geen enkele manier kan staven. Bovendien kan worden aangenomen indien u echt zou worden gevisieerd men er toch zou voor gezorgd hebben dat uw naam in het "FiR" zou staan. De documenten die u voorlegt zijn aldus niet van die aard om de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming te wijzigen.*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_security\\_situation\\_20181016.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar*

*u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincies Punjab en Sindh te worden beoordeeld.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.*

*In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.*

*Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld.*

*Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2017-2018. Niettegenstaande er 2017 ook sprake is van een daling in het aantal targeted killings, blijft het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjjiitische minderheid en Sufi-gemeenschap gevisieerd werd. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.*

*Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1, § 2, van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Tevens werpt verzoeker een "duidelijke vergissing" op.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"3.1. Het CGVS verwerpt de asielaanvraag van de verzoeker om verschillende redenen. Het is van oordeel dat de verzoeker niet met hem meewerkt vermits hij geen afschrift/ kopie heeft overgemaakt van zijn Identiteitsdocumenten. Hij oordeelt dat het eveneens verwonderlijk is dat de verzoeker geen aanvraag tot bescherming heeft ingediend in Griekenland tijdens zijn verblijf in dit land. Daarenboven, beweert hij dat het verhaal van de verzoeker geloofwaardigheid mist. Uiteindelijk, noteert hij dat sinds het jaar 2015 de situatie betreffende de openbare veiligheid verbeterd is in Pakistan en dat deze tendens gehandhaafd is in 2017 - 2018.*

*3.2. Het is waar dat de verzoeker, niet de keuze gemaakt heeft zijn identiteitsdocumenten over te maken op gevaar af deze te zijn in beslag genomen te worden (verbeurd verklaard worden) door de Dienst Vreemdelingen of het CGVS, zoals dat reeds gebeurd is in het kader van andere procedures.*

*Zodoende, is in bepaalde gevallen, de Dienst Vreemdelingen enkel bereid het paspoort van een verzoeker terug te geven indien hij verplicht het land verlaat. De verzoeker wenste niet voor het blok gezet te worden en weigert dat zijn identiteitsdocumenten zouden overgemaakt worden.*

*3.3. De verzoeker heeft daadwerkelijk gedurende bijna twee jaar in Griekenland verbleven na zijn vertrek uit Pakistan. Indien de verzoeker geen aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend, is de reden heel eenvoudig : Uw Raad weet zeker dat de asielaanvragers, in Griekenland evenals in Italië, onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende /mensonwaardige behandelingen om reden van de opvangvoorwaarden.*

*Tijdens het jaar 2017, heeft de onveranderde rechtspraak van Uw Raad overigens, meermaals, transferts naar Griekenland opgeschort. Men kan de verzoeker dus niet verwijten geweigerd te hebben een aanvraag tot internationale bescherming in dit land in te dienen.*

*3.4. Betreffende de verklaringen van de verzoeker, is het verrassend vast te stellen dat de tegenpartij de verklaringen van de verzoeker niet betwist. Integendeel, zij schijnt soms de gezegdes van de verzoeker te erkennen. Het CGVS echter schijnt enkel de woorden van de verzoeker te interpreteren enkel wanneer deze voor hem ongunstig zijn.*

*Zo, indien hij de situatie in Karachi niet uitgelegd/verklaard heeft aan de Dienst Vreemdelingen, is dit eenvoudigweg omdat de vraag hem niet expliciet gesteld is geworden. Bovendien, zijn de vragenlijsten van de Dienst Vreemdelingen soms erg weinig gedetailleerd.*

*De verzoeker heeft eveneens klacht ingediend tegen zijn agressors, hetgeen niet betwist wordt door de tegenpartij. De tegenpartij schijnt gewag te maken dat de verzoeker deze klacht niet ingediend heeft bij het meest nabij zijnde commissariaat. De verzoeker heeft verklaard / uitgelegd dat hij de hulp van een vriend wenst te bekomen die zich in een andere stad bevindt om deze klacht in te dienen. Deze verklaring heeft niets onsamenhangend. Hetzelfde geldt voor wat betreft het feit zijn broers te hebben laten vertrekken. Deze waren eveneens in gevaar en de verzoeker heeft gewenst dat zij zo vlug mogelijk dekking zouden zoeken (in veiligheid zouden zijn).*

*Bovendien, in de mate dat zijn agressors uit een machtige familie komen, is het met recht dat hij het niet nuttig geacht heeft van nummer van GSM te veranderen, temeer dat eender welk telefoonnummer gemakkelijk te vinden is, dank zij de huidige technologie.*

*Betreffende de << FIR >>, interpreteert het CGVS de gezegdes van de verzoeker om een negatieve wijze. Indien het waar is dat valse documenten gemakkelijk in Pakistan kunnen bekomen worden, past het niet dit element afzonderlijk in aanmerking te nemen. Het moet gelezen worden in combinatie met het verhaal van de verzoeker die uiteenzet dat hij een van de drie medeplechtigen is van de moord.*

*3.5. Uiteindelijk, betreffende de toestand van de openbare veiligheid in Pakistan, is het juist / waar dat de situatie verbeterd is sinds meerdere jaren. De verzoeker roept echter, ter ondersteuning / staving van zijn aanvraag tot internationale bescherming, de omstandigheden in die eigen zijn aan het geval in zake, en geen globale elementen van een land.*

*Tot besluit, blijkt het dat de verklaringen van de verzoeker enkel geïnterpreteerd werden wanneer ze hem ongunstig waren. Het verhoor lijkt enkel << ten laste >> uitgevoerd te zijn."*

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

*b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

*c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

*d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

*e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

### 2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

### 2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van een conflict van zijn familieleden met leden van de Pakistan Muslim League Nawaz (PML-N) omdat ze een vervalsing van kiesbiljetten hadden vastgesteld. Bij dit conflict zou de zoon van verzoekers oom langs moederszijde om het leven zijn gebracht, waarop familieleden van verzoeker enkele jaren later de daders om het leven zouden hebben gebracht. Verzoeker zou naar aanleiding van deze moord gezocht worden door de politie en achtervolgd en bedreigd zijn geweest door huurmoordenaars die werden gestuurd door een familielid van de slachtoffers.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat hij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten hebben, nu (i) hij geen enkel begin van bewijs ter staving van zijn identiteit neerlegde, (ii) zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig is, (iii) hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ)



met geen woord repte over zijn problemen in Karachi, (iv) het eigenaardig is dat zijn belagers hem wisten te vinden in een miljoenenstad als Karachi, naar waar hij juist vertrokken was om daar onder te duiken, (v) hij omwille van de bedreigingen naar Korangi town verhuisde, doch het niet nodig vond om van telefoonnummer te veranderen, (vi) hij uitdrukkelijk stelde dat hij in het bijzonder werd gevisieerd omdat hij een bijzondere band had met naaste familie van de daders, maar toch als laatste – na zijn broers – uit Pakistan is vertrokken, (vii) hij na de bedreigingen en de achtervolgingen in Karachi slechts één keer naar de politie is geweest om bescherming te verkrijgen, en dit dan nog in het politiekantoor van Korangi Town en niet in het politiekantoor van Liaqabat, de wijk waar hij op dat ogenblik woonde, en (viii) de documenten die hij voorlegt niet van die aard zijn om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming te wijzigen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs ter staving van zijn identiteit neerlegde. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

*“Ten eerste legde u geen enkel begin van bewijs ter staving van uw identiteit neer. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in een verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Echter, u gevraagd naar mogelijke documenten ter staving van uw beweerde identiteit legde u helemaal niets neer. U beweerde dat u nog een identiteitskaart en een paspoort in Pakistan had liggen. U gevraagd waarom u die documenten niet kon voorleggen beweerde u dat u illegaal reisde en die documenten niet wilde verliezen. Nochtans werd u voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gewezen op het belang van identiteitsdocumenten, toch slaagt u er nog steeds niet in om enig identiteitsdocument voor te leggen. Dit, terwijl u nog contacten met Pakistan onderhield en er zelfs in slaagde om juridische documenten, namelijk drie “FIR’s”, te laten overkomen en voor het Commissariaat-generaal voor te leggen.*

*Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.”*

Verzoeker betwist niet dat hij geen stukken heeft voorgelegd ter staving van zijn identiteit. Voor zover hij voorhoudt dat hij zijn identiteitsdocumenten niet heeft afgegeven uit vrees dat deze in beslag zouden worden genomen of verbeurd zouden worden verklaard door de DVZ, “zoals dat reeds gebeurd is in het kader van andere procedures”, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat dit risico zou bestaan. Artikel 48/6, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de nationale en internationale documenten die de identiteit of de nationaliteit van de verzoeker vaststellen en waarvan de originelen zo spoedig mogelijk zijn neergelegd, worden bewaard in het administratief dossier van de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties gedurende de volledige duur van de behandeling van dit verzoek. Overeenkomstig artikel 48/6, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet gebeurt de teruggave door de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties van de in het eerste lid bedoelde originele stukken aan de vreemdeling, of aan zijn raadsman op vertoon van een geschreven volmacht uitgaande van de vreemdeling, op zijn vraag voor zover er een definitieve beslissing van erkenning van vluchtelingenstatus of toekenning van subsidiaire beschermingsstatus werd genomen betreffende het verzoek om internationale bescherming en dit onverminderd artikel 57/8/1. In de andere gevallen waarin een definitieve beslissing werd genomen, worden deze stukken overgezonden aan de minister of zijn gemachtigde, die deze teruggeeft aan de vreemdeling op zijn vraag, tenzij hij het in bewaring geven van deze stukken op grond van artikel 74/14, § 2, tweede lid, als preventieve maatregel of op grond van artikel 74/15, § 1, als maatregel om de beslissing tot verwijdering uit te voeren heeft opgelegd. Ingevolge artikel 48/6, § 2, zesde lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de originele stukken die aan het administratief dossier werden toegevoegd in alle gevallen vervroegd worden teruggegeven mits de verzoeker een geldige reden aanbrengt waaruit blijkt dat een vervroegde teruggave noodzakelijk is. Verzoeker heeft dan ook geen geldige reden om zijn identiteitsdocumenten niet af te geven in het kader van de door hem ingestelde procedure met het oog op het bekomen van internationale bescherming. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, vormt het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Deze verklaring is *in casu* niet aanwezig.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker laattijdig is. De Raad meent dat dit een contra-indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming. De bestreden beslissing bevat de volgende toelichting over de laattijdigheid van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming:

*“U beweerde immers dat u reeds in 2017 uit Pakistan bent vertrokken en een tweetal jaar in Griekenland heeft verbleven en gewerkt. Daar er in Griekenland de mogelijkheid bestaat om internationale bescherming aan te vragen is er geen enkele reden waarom u niet van deze mogelijkheid heeft gebruik gemaakt. Ook in België wachtte u, nadat u werd opgepakt en in het kader van een repatriëring naar Pakistan werd opgesloten in het Centrum voor Illegalen in Vottem, nog enkele maanden alvorens internationale bescherming aan te vragen. Uw verklaring daarvoor, namelijk dat u niet op de hoogte was dat u internationale bescherming kon aanvragen, kan moeilijk overtuigen. U beweerde immers dat uw broers reeds voor u uit Pakistan zijn vertrokken en stelde dat u ook nog familie in Italië wonen heeft. Redelijkerwijze kan aldus worden aangenomen dat u wel degelijk op de hoogte moet zijn van de mogelijkheid om in Europa internationale bescherming aan te vragen. Dat u nagelaten heeft dit onmiddellijk te doen ondermijnt de ernst van uw ingeroepen vluchtmotieven.*

*Een asielprocedure is immers net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u dat niet heeft gedaan in Griekenland, waar u een tweetal jaren verbleef, en pas na enkele maanden verblijf in een gesloten centrum in België een eerste verzoek om internationale bescherming indiende, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Het lijkt er dan ook op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.”*

Verzoeker geeft thans in het verzoekschrift als reden voor de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming op dat asielaanvragers in Griekenland onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen om reden van de opvangvoorwaarden. Met deze summiere verklaring (*post factum*) slaagt verzoeker er niet in de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Vooreerst haalt verzoeker deze reden pas voor het eerst in het verzoekschrift aan. Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gevraagd waarom hij in Griekenland geen asiel aanvraagde, antwoordde verzoeker dat hij daar niet wou blijven en dat hij naar Duitsland of Italië wou vertrekken omdat zijn jongere broer in Duitsland verbleef en zijn neven in Italië verbleven (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat verzoeker thans de opvangvoorwaarde in Griekenland opgeeft als reden dat hij daar geen internationale bescherming heeft gevraagd, is dan ook niet ernstig, temeer gezien zijn verklaring daar gedurende één jaar en zeven maanden te hebben verbleven en er ook gewerkt te hebben (*Ibid.*, p. 6). Bovendien geeft verzoeker geen verklaring voor het feit dat hij ook in België nog enkele maanden wachtte met het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming.

Daarbij komt dat in de bestreden beslissing nog de volgende pertinente kanttekeningen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen in Pakistan:

*“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord rept over uw problemen in Karachi. Integendeel, u verklaarde immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Karachi diende te verlaten uit economische overwegingen (zie vragenlijst DVZ, vraag 6). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen stelt u in Karachi te zijn bedreigd en zelfs door moordenaars te zijn belaagd. Daarom zou u meermaals zijn moeten verhuizen in Karachi en werd u uiteindelijk genoodzaakt om Pakistan te verlaten (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Na confrontatie met bovenvermelde omissie stelde u dat het gehoor kort was en dat u enkel werd gevraagd naar de verschillende plaatsen waar u in Karachi verbleven had. Opmerkelijk is dan wel dat nergens in het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken staat vermeld op welke diverse plaatsen u in Karachi verbleef. Bovendien werd u uitdrukkelijk gevraagd waarom u Karachi had verlaten en op deze vraag antwoordde u expliciet dat u daar geen werk had. Overwegende dat het gehoor eerder kort was lijkt het toch logisch dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming toch eerst zou spreken over de bedreigingen en het risico dat u liep om te worden vermoord in Karachi. Dat u het echter enkel over economische motieven had ondermijnt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen in Karachi en heeft tevens een weerslag op de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Verder is het eigenaardig te noemen dat uw belagers u wisten te vinden in een miljoenenstad als Karachi, naar*

*waar u juist vertrokken was om daar te gaan onder te duiken. Wanneer u die vraag werd gesteld beweerde u het niet te weten en stelde u dat misschien iemand uit uw omgeving informatie had gelekt. In de gegeven omstandigheden is het dan moeilijk te begrijpen dat u aan uw vrienden en contactpersoon niet verder heeft gevraagd naar personen die uw adres zouden kunnen doorgegeven hebben. In hetzelfde verband beweerde u ook dreig telefoons te hebben ontvangen. Uw belagers waren immers aan het nummer van uw GSM gekomen. Ofschoon u ondermeer omwille die bedreigingen verhuisde naar Korangi town vond u het blijkbaar niet nodig om van telefoonnummer te veranderen. U daarmee geconfronteerd kon u enkel zeggen dat u de telefoon niet meer opnam, wat op zich toch wel een povere uitleg is (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p3). Voorts is het ook opmerkelijk te noemen dat u voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk stelde dat u in het bijzonder werd geïsoleerd omdat u een bijzondere band had met naaste familie van de ouders. Desalniettemin bent u degene die het laatst uit Pakistan is vertrokken (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Van iemand die zichzelf beschouwd als het belangrijkste slachtoffer van de bedreigingen, kan worden verwacht dat hij zich het eerst in veiligheid stelt door het land te verlaten en internationale bescherming aan te vragen. Dat u eerst uw broers liet vertrekken ondermijnt de geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde feiten. Uw verklaring dat uw broers gehuwd waren en zich daarom moeilijker konden verstoppen houdt weinig steek. Uw broers zijn immers ook zonder hun gezin naar het buitenland gereisd. Er is dan ook geen reden waarom zij als de nood hoog is hun gezin niet konden verlaten om zich samen met u te verstoppen in Pakistan (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Verder bent u na de bedreigingen en de achtervolgingen in Karachi slecht één keer naar de politie geweest om bescherming te verkrijgen. U beweerde dat dit echter geen zin had omdat uw tegenstrevers machtig waren. Opvallend in dit verband is dat u naar het politiekantoor van Korangi Town ging en niet naar het politiekantoor van Liaqabat, de wijk waar u op dat ogenblik woonde. Uw verklaring daarvoor dat u een vriend kende in de buurt van Korangi Town en daarom naar daar ging is moeilijk te aanvaarden. Er kan immers worden verwacht dat u eerder een klacht gaat indienen bij het politiekantoor van uw eigen wijk dan in Korangi Town dat ongeveer anderhalf uur van uw wijk verwijderd ligt. Hoe dan ook er is geen reden waarom u nadat u bot ving in het politiekantoor in Korangi Town niet heeft gepoogd om een klacht in te dienen in het politiekantoor van Liaqabat. Ook deze vaststelling ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen."*

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontcrachten.

Zijn betoog dat hij bij de DVZ met geen woord heeft gerept over zijn problemen in Karachi omdat hem de vraag niet expliciet werd gesteld en omdat de vragenlijsten van de DVZ "soms erg weinig gedetailleerd" zijn, is allerm minst ernstig en verklaart, noch rechtvaardigt het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, bij het invullen van de vragenlijst verwacht wordt dat hij "nauwkeurig, maar in het kort" weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij "in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft" (adm. doss., stuk 9, vragenlijst, p. 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de DVZ melding te maken van de bedreiging en achtervolging in Karachi door huurmoordenaars die door een familielid van de door zijn familieleden vermoorde personen gestuurd werden. Er werd verzoeker bij de DVZ zeer expliciet gevraagd waarom hij Karachi had verlaten en hij antwoordde enkel dat ze daar geen werk hadden en dat zijn oudere broer in Spanje zei dat ze naar het buitenland moesten gaan (adm. doss., stuk 9, vragenlijst, p. 2). De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, en meer zelfs, een volledig ander motief vermeldde waarom hij Karachi had verlaten, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet onsamenhangend is dat hij de hulp wilde van een vriend die in een andere stad woonde om een klacht neer te leggen en dat hij daarom een klacht neerlegde bij een politiekantoor dat ver verwijderd is van zijn wijk, beperkt zich echter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Hij verklaart evenwel niet waarom hij met deze vriend geen klacht kon neerleggen bij het politiekantoor in zijn wijk. Bovendien dient er nog op te worden

gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Zo wijst de commissaris-generaal er terecht op dat ook de vaststelling dat er geen reden is waarom verzoeker nadat hij bot ving in het politiekantoor in Korangi Town niet heeft gepoogd om een klacht in te dienen in het politiekantoor van Liaqabat, de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt. Verzoeker laat dit motief volledig ongemoeid.

Waar verzoeker aanvoert dat het evenmin onsamenhangend is dat hij zijn broers heeft laten vertrekken nu deze eveneens in gevaar waren en hij wenste dat zij *“zo vlug mogelijk dekking zouden zoeken (in veiligheid zouden zijn)”*, laat hij na te duiden waarom hij zijn broers eerst liet vertrekken uit Pakistan en hij niet samen met hen gevlucht is. Aangezien verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij in het bijzonder werd geïsoleerd omdat hij een bijzondere band had met naaste familie van de ouders, acht de Raad het niet onlogisch dat hij zichzelf het eerst in veiligheid zou stellen door Pakistan te verlaten, minstens dat hij samen met zijn broers zou vertrekken.

Waar verzoeker nog stelt dat hij het terecht niet nuttig heeft geacht om het nummer van zijn gsm te veranderen nu *“zijn agressors uit een machtige familie komen”* en het dankzij de huidige technologie gemakkelijk is om eender welk telefoonnummer te vinden, beperkt hij zich tot een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Op het CGVS verklaarde verzoeker nog dat hij niet opnam als ze hem belden (adm. doss., stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat verzoeker thans voorhoudt dat hij niet van telefoonnummer veranderde omdat de personen van wie hij vervolging vreest dit toch gemakkelijk zouden kunnen vinden, is dan ook niet ernstig.

Aldus is het betoog van verzoeker niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanspraak, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

*“Wat betreft de “FIR” die u voorlegt dient te worden opgemerkt dat het hier enkel om gewone fotokopieën gaat die gemakkelijk via knip- en plakwerk kunnen worden nagemaakt. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat het gemakkelijk is om in Pakistan valse documenten te verkrijgen. Wat de inhoud van de “FIR”s betreft moet worden opgemerkt dat u er nergens in wordt vermeld. U beweerde wel dat men u als één van de onbekenden beschouwde in het derde “FIR” doch dit is slechts een blote bewering die u op geen enkele manier kan staven. Bovendien kan worden aangenomen indien u echt zou worden geïsoleerd men er toch zou voor gezorgd hebben dat uw naam in het “FIR” zou staan. De documenten die u voorlegt zijn aldus niet van die aard om de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming te wijzigen.”*

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat de door hem voorgelegde *First Information Reports* (FIR's) moeten worden gelezen in combinatie met zijn verhaal dat hij een van de drie medeplichtigen is van de moord, wijst de Raad erop dat aan dit verhaal om de bovenstaande redenen geen geloof wordt gehecht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

### 2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab en in de provincie Sindh niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_security\\_situation\\_20181016.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïsoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincies Punjab en Sindh te worden beoordeeld.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.*

*In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten geïsoleerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte*

*stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.*

*Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld.*

*Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2017-2018. Niettegenstaande er 2017 ook sprake is van een daling in het aantal targeted killings, blijft het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjjiitische minderheid en Sufi-gemeenschap gevisieerd werd. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.*

*Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."*

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN